

Р Е Ш Е Н И Е

№233

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 17 октомври 2011 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и първи септември, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
Членове: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА Г.

при секретаря М. *** и в присъствието на прокурор Стефанова, като разглежда докладваното от съдията Станчев к.н.а.х.д. № 233 по описа за 2011 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и глава XII, чл. 208 и сл. от АПК.

С решение № 428, постановено по нах дело 403/11 г. ПернРС е потвърдил наказателно постановление № 34-0000034 от 16.II.2011 г. на Началник ОО КД ДАИ Перник, с което на М.А.Б. *** е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, на основание чл. 105 от ЗАвтПревози, за нарушение на чл. 18, т. 4 от Наредба № Н-8/2008 г. на МТ. В касационната жалба се развива оплакване за незаконосъобразно издадено наказателно постановление и последващо незаконосъобразно съдебно решение. Иска се отмяна на съдебното решение и постановяване на ново по същество, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не взема отношение.

Съдът, като се запозна с доказателствата по делото и доводите на страните прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима и основателна.

Фактическата обстановка по констатиране на вмененото нарушение е приета правилно от районен съд, но са допуснати нарушения по приложението на материалния закон.

Отчетено е наличието на заповед № 46/13.I.2011, издадена от собственика на МПС, с което е извършван превоза на товари. Въззивният съд е приел, че не намира приложение разпоредбата на чл. 93, ал. 2 от ЗАвтПревози, както възразява касатора. Според АНО и РС административно наказателната отговорност следва да е по реда на чл. 105 от ЗАвт П. В тази връзка следва да се отчете, че санкцията по тази разпоредба е значително по ниска от тази по чл. 93, ал. 2 от Закона. Независимо от това при безспорната фактическа обстановка, следва да се отчете, че за извършването на превоза, под каквато и да било форма е представена спорната заповед. Доколко с нея се постига някакъв ефект по приложението на закона е въпрос на гледна точка. Заповедта е представена на АНО н срока по чл. 44, ал. 3 от ЗАНН. Това обстоятелство не е отчетено при издаване на наказателното постановление. С това е нарушена разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН, тъй като АНО въпреки задължението си не е

обсъдил наличието на определената по наредба № Н-8 от 2008 г. заповед. Нарушението не е формално, а изпълнителното деяние, съгл. чл. 18 от наредбата е да не представи при поискване съответната заповед. В тази връзка са дадени възражения и в законовия срок заповедта е представена на АНО, но не е обсъдена.

Въззивният съд е отчетел добросъвестното поведение на водача, но се е впуснал в разсъждения коя е приложимата разпоредба на ЗАвТП. За касационният състав в чл. 93, ал. 2 от Закона се предвижда санкция, макар и в зловещ размер, именно за нарушение "не представи", което предполага, че правната норма, която е нарушена е тази в редакцията преди изменението, което също е отчетено правилно от РС. Разпоредбата на чл. 105 от Закона е универсален текст, който не предполага конкретизирано нарушение.

На следващо място, след като е отчетел наличието на изискуема по закон /подзаконов акт/ заповед, районен съд не е стигнал до дължим извод, че в случая намира приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Административно-наказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административно-наказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение е дефинирано в чл. 6 от ЗАНН. В разпоредбите на чл. 28 и чл. 39, ал. 1 от ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 от ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Ако се приеме становището за преценка по целесъобразност, биха се създали условия за неравно третиране на нарушителите в сходни по съдържанието си случаи. Такъв подход би влязъл в противоречие с принципа за равенство на гражданите пред закона, закрепен в чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България.

Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Разбирането за обхвата на съдебния контрол е в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6,

ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, според която съдът не може да бъде ограничаван в своята юрисдикция, когато решава правния спор. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд.

В конкретния случай, безспорно е установено, че заповедта по чл. 18, т. 4 от Наредба Н-8/08 на МТ е представена на АНО, при наличие на укорими, но поправими предпоставки, обусловили закъснението и при липса на предходни нарушения от страна на санкционираното лице. Последното обосновава извод за маловажност на случая, поради което са налице са предпоставки за приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, но административно-наказващият орган не е приложил последната и в този смисъл наказателното постановление е издадено в противоречие със закона. Като е потвърдил последното, районен съд е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено.

Воден от горното, Административен съд Перник

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ решение № 428, постановено по нах дело № 403/11 г. по описа на Районен съд Перник и **ПОСТАНОВИ**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 34-0000034 от 16.ІІ.2011 г. на Началник ОО КД ДАИ Перник, с което на М.А.Б. *** е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, на основание чл. 105 от ЗАвтПревози, за нарушение на чл. 18, т. 4 от Наредба № Н-8/2008 г. на МТ.

Решението е окончателно.

Председател: /п/

Членове: 1. /п/

2. /п/